

Publicerad 2006-04-18 12:22 av Netza

Långt ifårn klar, om den ens blir det...

2003-09-22

Utan titel.

Hon stod mitt på torget och såg sig omkring. Trots att det var en vanlig söndageftermiddag i en ganska stor stad, var torget ganska tomt på folk.

Fem personer på sin höjd.

Hon hade bara stannat mitt på torget, som om benen hade hindrat henne från att gå längre. Hon såg sig omkring och kände hur den nyintagna alkoholen flödade i kroppen. Hon luktade av rök.

Hon hade precis suttit på en pub för att för första gången pröva metoden; att dränka sorgen i alkoholen, sorgen efter Emil, men hon kände sig bara mer sentimental och arg. Hon var ensam nu och oförberedd på hur hon skulle gå vidare och hantera det. Alkoholen var verkligen inget bra beslut, hon var alldeles för mottaglig.

Det var 16 grader ute. Alldeles lagom för hennes del. Hon upptäckte att två alkisar hade slagit sig ner på en bänk i närheten. De tittade på henne. "Äckel", tänkte hon medan hon begav sig till bussen, trots att den inte skulle gå förrän om en halvtimme.

Hon fick ett sms. Emil. Han undrade om hon kunde ringa ikväll så de kunde prata igenom det som hänt. Hon var sur. Och nästan full.

Hon ville sätta sig ner, men vid busshållplatsen fanns ingen möjlighet. Kommunen hade väl inte råd.

Hon hade möjligheten att gå tvärs över gatan och sätta sig på en bänk där stadens A-lagare brukade hålla hus. Det var inga A-lagare där nu, men det kändes som deras revir och ingen "vanlig" människa skulle sätta sig där för att bli trodd som alkis eller pundare. Alkisarna hade gjort den bänken till deras för alltid, lagom utanför Systembolaget.

20 minuter kvar. Hon väntade inte ensam. En gammal tant stod där också. Hon stod och svägnade på sin plastpåse. Det är ju aldrig roligt att stå och vänta på en buss, inte i mer än tio minuter i alla fall.

Bilar körde förbi, men ingen kände henne så de kunde inte köra hem henne istället. Fast hon kände inte så många heller.

91:an kom. Dessvärre var det inte den bussen hon skulle med.

Det var fortfarande 20 minuter kvar. Kanske hade klockan stannat.

Tanten skulle inte heller med 91:an. Hon frågade tjejen om 41:an var sen, och hon svarade att den skulle komma halv. Tanten muttrade lite och sade att hon kunde tagit 91:an då. Hon gick en bit. Förståeligt.

En kvart kvar, klockan hade inte stannat.

Det kom fler människor och klockan var nästan halv. Tanten hade kommit tillbaka och det satt två nyktra personer på A-lagarnas bänk.

När hon gick på bussen sade tanten bakom "Ursäkta, men du tappade något".

Ett simpelt kvitto. Det kunde lika gärna ha fått ligga kvar.

Vad hade tanten trott? Att det var en viktig lapp med hennes beundrars telefonnummer? Så många

beundrare som hon hade....bah.

Hon hade haft Emil, men han ville ju inte ha henne.

Hon tyckte om Emil, men inte havet han bodde vid.

Hon skulle ringa honom ikväll för att han ville, för att han hade bett henne göra det. Men hon funderade på om hon verkligen borde det.

Hon tyckte mobilen vibrerade i väskan, men kom på att hon hade lagt ner den i byxfickan.

Hon var kissenödig.

Dåsig i huvudet.

Sabla alkohol.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Netza med Poeter.se id #8059 innehar upphovsrätten